

Essy-li spěwał,
Přilnje džělat,
Strowja cze
Sswójbnj statot,
A twój kwjatoť
Sradny je.

Sa staw spróznj
Najoj móznj
Lubosć ma;
Bóh pať swěrnj
Přes spát měrnj
Čerštwosć da.



Nječ ty spěwaš,
Sswěrnje džělaš
Wšědne dnj;
Džen pať kwjaty,
Dušči daty,
Wotpocznj ty.

S njebeš mana
Nječ czi kmana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh poda,
Wotšěw cze!

F.

Szerbiske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždy sobotu w Ssmolerjez knihiczišćečni w Budisčinje a je tam sa schtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Žnjowj džakny kwjedžen.

Psalm 67, 6.—8.

Žnjowj džakny kwjedžen kwjeczimj, teho Anjeja khwalić sa žnjowe žohnowanje, kotrež je tež w tym lěcze naschemu luděj a wschemu kwětej wobradzil. Gduž pohanj so kwójim pschiboham sa žně džakuj, kak mohli my jako kšesćizienjo tón džak podtlóćiz, kotryž temu kłuscha, kiž je so nam jako tón žiwj, wěrnj Bóh šjewit, wot kotrehož wschitkón dobry a dokonjany dar dele pschindže. Ty mašch kam najwjetšchi wuzitt, hduž so džakujesch. Tón Anješ kam praji: „Schtož mi džak woprue, tón mje khwali a to je tón pucž, so jemu pokazju moje sbože.“ Schtož so džakuje, šmē tež prošycž a šmē prošycž wo žyle žohnowanje a šmē wuššyschenja wěstj bycz. A wobojemu, k džakej sa Bože žnjowe dary a k próstwje wo dalishe hnadne žohnowanje tež w pschichodže, napomina naš tekstne kłowo Ps. 67, 6.—8.

Dwoje napominanje na žnjowym kwjedženju:

1. k džakej;
2. k próstwje.

1. Wo žnjowym kwjedženju je pobožnj kšesćizian praji: „Tón džen je džen psalmow, hduž by chynł wschitke Boha khwalaze hrónczka kwjateho pišma twopshijecž, kaž róže a kwětki k rjanemu wěnzěj! Tajti rjany schpruch (hrónczko), lubosra róža w žnjowym wěnzju, je tole kłowo psalmistj. Bjes dwěla je žylj psalm kšerlusch, kotryž so něhdu k pschekrašnjenju žnjoweho kwjedženja w templu

w Jerusalemje w kłubjenym fraju spěwašche; šnamjo teho, k tajkej radošcju a džakownosćju Israel na žnjowe žohnowanje hladasche, kotrež so jemu lětnje dosta. To pať je tež kwědženje teho, so woni wjedzachu, wot koho so žnjowe žohnowanje cžlowjekam wobradži, schto jim wschědnj khlěb lěto wot lěta dawa. Tu njerěka: „Ssebi kam ludj so džakuj“, o ně, „Tebi, Božo, džakuj so ludj.“ Woni wjedzachu, so žnjowe žohnowanje wot teho pschindže, kiž je njebeška a semju stworil a wschitko, schtož w nej je; wot teho wěczneho kwěrneho Boha, kiž je nam hnadne kłubjenje dať a kiž wschitke šwoje kłubjenja džerzi. A wón běsche něhdu, jako k Noachom po liježy kłub mēra scžini a k šnamjenju teho: barbojtu rjanu tuczalku do mróczelow staji, wulke kłowo bōškeje wótzomškeje šmilnosćje wuprajit: „Kaž dołho semja stacž budže, njeđrbj pschestacž šyw a žně, mjeršjenje a cžopłota, lěcžo a šyma, džen a nōž.“ Tehole stareho kłubjenja je so Bóh džerzał hacž na džensnišchi džen; na to đrbimj šebi pomjšklicž, kaž hušto žnjowj kwjedžen kwjeczimj. Ženje sabycž nješmēmj, so je to hnadnj khlěb, kotryž wón da. S cžim bychmj schto šašlužili? Na kóždym dnju, a wošebje na džensnišchim, đrbimj so Jakubej runacž, kiž džiwajo na Božu dobročiwosć a hnadne šastaranje a wschědne pschepomhanje ponizne wušnacze wotpołōzi: „Anježe, ja nješkim dostojnj wscheje šmilnosćje a kwěrnosćje, kotryž ty nad nami cžiniť šy.“ Haj džakujcže so temu Anješej a khwalcze jeho! D wopomni, twojja strowosć, twojja móž k džělu a wušpěch twojeho džěla — to wschitko wot njeho pschitkhadža, kiž žiwjenje a wodnych kóždemu dawa. D wopomni, hdu by

wón jene léto swojemu klónczku kwéczić njedał a deszczika njedał ani wołschewjazeje rożu, fajte hubjenstwo by nastalo a kóždy — tež mészczan — by saczał, tak zyle wot Boha wotwišuje.

2. Dżatowny kme próšycź a poniżnje prošazy kme wušklyščenja wěsty bycz. Na kwédčenje wo dżatu ludow w naschim psalmje pschińdže próštwa wo zohnowanje: „Bożohnuj naś Bóh, naśch Bóh! Bożohnuj naś Bóh, a wschón kwět njech ko jeho boji.“ Tale modlitwa pobożneho psalmisty a jeho s nim Boha khwalazeho luda budź tež nascha modlitwa. Bożohnuj naś Bóh! To je nascha modlitwa na žnjowym kwjedženju. Wón, kiž je naś se žnjowymi darami swješelił, zohnuj nam nasche žnjowe dary, so je prawje naložimy nam a druhim k zohnowanju. Wón njech naśch wschědnj khlěb wošnje do swojich zohnowaznych a kwječaznych rukow. Wón njech wošebje do wutroby spokoyność da; pschetož „Spokoyność je wošebite wškołe zohnowane kubło s Božej ruki. Bożohnuj naś Bóh! Tajte zohnowane kubło mamy, hdyž ko nještaramy, niz lohkosmyšleni, ale wěszi bójškeje hnady, kotraž je šlubika, ko sa naś staracz. Ta myšl, kiž wopomni: „Porucz temu Knjezej swoje pucze a mej nadžiju k njemu, wón budže wschitko derje czinić.“ Bożohnuj naś Bóh! Wschitke kubła, tež duchowne, pschetrejchi na krašnosćzi lubosć. Bóh daj nam do wutroby lubosć k naschim šobucžlowješam a šmilnosć, kiž ko nad hubjenymi šmili a na to myšli, sčtož šwjate pišmo praji: „Sčtož teho šwěta kubła lubuje, w tym teho Wótza lubosć njeje.“ Prawa lubosć šwětna kubła do šlužby bližšeho staja, druhich swješelicź, zuse šylšy šetrewacz. Bóh požohnuj naś s tym pošnacžom, so kubła šwěta nam pošne spokojenje njeošficzuja, so stajnje wopomnjamy: „Šytajće najprjedy Bože kralestwo a jeho prawdosć, dha budže wam to wschitko pschidate.“ Haj, njeošwimny swoju wutrobu na kubła tuteho šwěta, a nješabudžmy, so my wysche wschědnego khlěba tež wschědnje njejškeho khlěba potrjebamy, wot kotrehož je dušcha žywa, jako kotryž je tón Knjes žiwjenje dawaze, žiwjenje pošylnjaze šłowo Bože wošnamjenil. Haj wopomny, so je Šesuf šam mjenował khlěb žiwjenja. Sčtož tón khlěb je, teho dušcha budže našycžena a wón budže khlěb wěczneho žiwjenja jěsć, hdyž je czaš wěcznych žnjow pschichoł. Šamjen.

+ Khwalbny khěrłusch.

(S. Neander, † 1680.)

Khwalba budź Wješčnemu, móžnemu kralej wschej šławy!
Tale budź stajnje, o wutroba, nadawš twój prawy!

Wschitkón kwět pschińdž,
Psaltar a harfa nět klineč!
Spěwajće, kšesćanštwu stawy!

Khwalba budź Wješčnemu, šławnemu knjezerjej šwěta,
Kotryž cze wótzowšy wjedžišche psches twoje léta;
Wot njeho šy
Šdžeržany, šwarnowany.
Njebu czi dušcha s tym šhrěta?

Khwalba budź Wješčnemu, kotryž cze štworil je rjenje,
Štrowosć czi špožčil, cze wodžil a nješabyl ženje.
We nuy je
Šnadny Bóh šakital cze;
Duž njech dżak k njejškam cžehnje!

Khwalba budź Wješčnemu, wón je cze zohnował wjele,
Lubosće rožu je padacz czi s njebia dał dele.

Wopomni šej to,
Sčtož twój Bóh samohl je wscho,
Kajtu wón milosć czi ščeje!

Khwalba budź Bohu! Š so bychy wschitzy ju dali!
Wschitko, sčtož wodny ma, dżakne njech wopory pali!
Bóh je czi wscho,
Wutroba, nješapomni to!
Štajnje ert Boha njech khwali!

K. A. Fiedler.

Ši njewjesty a šchwórta ma kwaš.

(Škóncjenje.)

Džen 23. meje 1690 šthori Leńka pschi wječeri. Šetra bėchu tehdom we wotolnosćzi a mordowachu mlodošć. Šejna mazocha hudašche šmolom, so je to tuta nadpadowaza khorosć, kiž je ju šajala. Domjaze pomocne šredki buchu naložene a dwaj lékarjej šawolanaj. Šnamjenja jětroweje khorosće ko pošasowachu, a hacž bu runje wschitka próza naložena, dha wschaf ko njechachu jětra na cžele wumjetacz; Leńka pschezo dale a bóle šlabnjeshche. Na dnju Božeho špicza, 29. džen meje, šawola Leńka šwojeju staršcheju k šebi, so by jimaj božemje prajila.

Šejna pschirodna macž džeshche k njej: „Moja luba Leńka, njechajš dha ty pola naś wostacz?“

„Ně, macži, njedžeržče nje; njejške wrota šteja hižo ša mnje wotewrjene.“

„Chžesh dha ty nana a šotru wopušchěć?“

„Haj, ja mam w njejškach Wótza; a šotry tam tež namam.“

„Njeje dha czi žel twojeho nawoženje? tón budže tola jara šrudny.“

„Šrajče jemu: njech šabudže hinity popjel; moja wutroba je Šesufowa, kiž na mnje cžaka jako na šwoju njewjestu.“

Wo nana to jara wutrobne a hnuzaje božemje prajeshche šwojim šotram a nanej a macžeri; a šapšhija macžerņu ruku, a wjedžeshche ju k šwojimaj hubomaj, ju kšchwšchi, a džakowasche ko ji ša wscho šwěrne wothladanje a powucženje, a wošebje ša to, so bė ji kmótra byla a ju tak pschinjela a podała knjezej Šesufej. Š tak bė wona hotowa a wupšchena jako njewjesta, a cžakasche na njejškeho braščku (to je: na šmjercž), so by po nju pschichoł a ju dowjedł k jejnemu nawoženju.

Šan bė woteshol jara šrudny a šłakajzy, šytawšchi trošcht w šamotnosćzi s modlitwu. Leńka pał prošeshche šwoju macž, so by tola nana trošchtowala a prošyla, so by jejne wotewrjete cželo njedał khowacz do šwójbneho pohrjeba; wona njecha wotpočzowacz nješ šmnyšmi murjemi, ale chze ležecz pod kwětkojšym trawnikom, kotryž budže wohrjewany wot Božeho klónczka. Š škóncžnje prošeshche, so bychy ji nětko wocziniłi wušchowe šłoteryncžki s dejmantowymi šwóncžkami; wona nochze dale žanu pnyhu mēc, šhiba Šhryšufowu krej a prawdosć. Ša to bė jara wješela, šo nadžiwšchi, so budže ju hišchče dženkša tón Knjes Šhryšuf wotwołacz, na dnju šwojeho k njejšpicza; da šebi teho dla šłomu na šhpundowanje roššlacž pschi wofnje, na kotrymž šlecžku bė šo hušto šlecžo modliła w štrowych dnjach. Šako bė tam nětotre hodžiny poležala, a widžeshche, so tón Knjes hišchče njejšchidže, dasche ko šašo do loža donjeshć. Šjeczor bė ji šhětro lohko, jědžišche tež nješto, rošřčzowasche a modleshche ko s duchownym; w nozy pał šthori žalošnje jara a njemjeshche žaneho mēra. Šak nastawasche ranje a Bože klóncžko ššhadžeshche. Šhora ležeshche nětko šmērom a prošeshche, so ju nochžyli cžwilowacz s lékarštwom;

a tak ležesche hacž do džešateje hodžiny dopoldnja, a wuŕny cziŕŕŕe, 16 lět a 9 mēšazow.

To bē prēnja njewjeŕta. Nētko pŕŕhndže rjad na druhu; to bē mjeŕ ſawoŕtajenymy tŕjomy ŕotramy ſaŕo najmlōdscha, ſ mjenom Khrystina Dōrka. Taŕama ŕo 8. junija 1690 na khoroložo lehny, ſ kotrehož wjazy njestany. Sejna khorosčž bē taŕama, kaž pola njebočžicžkeje ŕotry, a ſapocža ŕo ſ molom ſ wulfej ŕlaboŕčžu a ſ womoru. Khora ŕo ŕmjercže njebojeŕŕe, a njebē ŕrudna a tyŕŕŕnīla na žane waŕŕnje; ale to ju molesche, ſo ŕo njemōžeŕŕe we cžēlnej ŕlaboŕčži dopomnicž na wŕŕitke rjane ſchpruči a kŕērluŕŕe ŕebi k troŕŕtej, a ŕo tak k ŕmjercži pŕŕihotowacž, kaž jejna njebočžicžka ŕotra. Dla teho ju knjes duchowny troŕŕto-waŕŕe a džeŕŕe: ſchtōž do Seŕom Khrysta wēri w ŕmjercži a ŕo jehowoli žyle podda, tōn je na prawym pucžu, a je derje pŕŕihotowaný. Sejna ŕmjercž tak khwataŕŕe, ſo jejne cžēlo hižo 11. junija wumrje. Ta bē ŕwoju ŕtarobu pŕŕinjeŕla na 18 lět a 3 njedžele.

To bē druha njewjeŕta, tež nawoženī ŕlubjena. Nētko bē rjad na tŕeczej, a ta bē mjeŕ ſawoŕtajenymaj ſaŕo ta mlōdscha, ſ mjenom Khatržinka Hilžbjeta, a taŕama ſthori 11. junija 1690, na kotrymž bē jejna njebočžicžka ŕotra wumrjela. ŕo noweho a jara mudreho lēkarja pōŕlachu, jehow prōža njebē podarmo: jētra ŕo jara rjenje wumjetachu, a wŕŕitžy ŕo nadžachu, ſo je jich horže ſdychowanje wo ſdžerženje tuteje džowki wuŕŕlyŕŕane. Ale cžlōwŕŕe myŕle nejŕu Bože myŕle, a Bože pucže nejŕu naŕŕe pucže; jētra hižo žijachu a trupy wotpadowachu, ale njenadžujžy pŕŕida ŕo nowa khorosčž ſ womoru a ſ widliŕŕežami. Cžēlna bolosčž pola khorere bē wulka, a žalōžne pŕŕihladowanje naŕtrōža wokolo ſtejazžy. W mērných hronach, hdžēž bēchu widliŕŕežka khoru wopuŕŕežile, praŕŕachy ŕo ju pōdlaŕžy: ty drje maŕŕ tola jara wulku bolosčž? Ach nē, wotmolwi wona, tute bolosčže ŕu hiŕŕeže k ſnježenju. A jako woni pŕŕi nej a ſa nju ſdychowachu, ſo wŕŕaŕ by wotkhorila, džeŕŕe wona: mi njeje žel, wopuŕŕežicž tutōn ŕwēt; ale to je mi žel, ſo dyrbju ŕwojeju ŕtarŕeju ſaŕo ŕrudžicž pŕŕeŕ ŕmjercž.

Njeje cži tež žel twojeho nawoženje?

Ach, ſchto je tutōn wēnz, kiž bōrŕy ſwjadnje, pŕŕečžimo tamnej frōni njejeŕkej, kiž wēcznje wostanje!

A wona praesche ŕwojimaj ŕtarŕimaj a jenicžkej ŕotŕje wutrobne boženje. A jako wŕŕitžy jara pŕlachu, wōŕebje paŕ nan, džeŕŕe wona: to je Boža wola, ſo waŕ wopuŕŕežy; ja bych waŕ rad teho kŕelicha pŕŕeŕbēhnyla. Wōh paŕ, kiž tole cžini, je tež mōžny doŕčž, waŕ troŕŕtowacž. A na to wobrocži ŕo wot nich, ſtykny ruzy, a hladasche ſ proŕtymaj woczōmaj horje, ŕo modlo. Tak, ſe ſtyknyenymy porŕtami wuŕny wona w ŕtarobje 21 lět a 16 njedžel.

To bē tŕecža njewjeŕta. Nētko je hiŕŕeže jena, najŕtarŕcha, ta njedōŕta jētra a wōŕta ſtrowa. Sejny nawoženja bē knjes ſ Hajniž, ſ kotrymž mējeŕŕe kwaŕ.

Dyrbju wam kwaŕ wupowjedacž, kajta je njewjeŕta byla? kaŕ rjana a wjeŕela, kaŕ wjele dnjow je kwaŕ mēla, a kaŕ wjele hoŕčži je na kwaŕu bylo? Schto ŕu k jedži a k picžu mēli? kajte kwaŕne dary je doŕtala? kaŕ wjele herzow je na kwaŕu bylo, a kaŕ ŕu rejwali? — Nē, to wam njecham powjedacž, ale jene chžu wam praicž: Njewjeŕta bē cžēbna knježna, bē bohobojasna, a pōbožnosčž bē jejna najrjenŕŕa pŕŕa, a jeje lizy a cžōlo ŕo kraŕniŕŕo blyŕŕežachu, dnžli parle a dejmanty na jeje hłowje a ſchiji; teho dla bēŕŕe tež Bohu a wŕŕitkim pobožnym cžlōwjeŕam ſpōdobna a nad nej a jejnym domom wotpocžowasche Bože žohnowanje. — Wojosčž teho Knjeŕa je ſpocžatk mudrosčže, a ſchtōž po tym cžini, teho khwatba traje wēcznje. W. 111, 10—11.

Marŕŕa, pŕŕirodna mačž.

(Wjeŕna ſtawisna.)

(ŕotracžowanje.)

Lēto bē ŕo ſaŕo pominylo a bē tu ŕamu njedželu, hdžēž ſandžene lēto to njewjedro pŕŕhndže. Mērcžin a Wōrta w rosmłowje w hromadže ŕedžeŕŕtaj. „Njeprawje drje je“, rjekny Mērcžin, „ſo naŕ Kōŕatežy na kwaŕ pŕŕeproŕyli nejŕu, ale hiŕŕeže njeprawischo, hdžž ŕo nad tym hnēwasch. My mamy pŕŕicžiny doŕčž, wjeŕeli a ſbožowni byčž, a njeŕmjemy ŕebi žanu hodžinku ŕwojeho žiwjenja hōrku cžinicž.“ „To drje je wērnō, bratiŕje“, wotmolwi Wōrta, „a ja ŕo tež prōžuju, to wobkēdžbowacž, ale cžlōwjeŕ je wŕŕaŕ ŕlaby a jara hroŕnje tola tež wot tych ludži je. Hdžž wopomnju, jako mējeŕŕe naŕŕa Wēnta w nalēčžu kwaŕ, ſo Ty ŕam lobr džeŕŕe a jich pŕŕeproŕy, — a ja mōžu ŕebi hižo myŕlicž, wēŕeže pŕŕejara ſdōwrliwje, a kaŕ woni pŕŕi tymle pŕŕeproŕŕenju tak ſ wuŕŕoŕa, haj woprawdže žadlawje ŕo mējachu.“ „Wōŕtaj wŕŕaŕ to. Schtō dha to praji?“ pŕŕetorže ju Mērcžin trochu mjerŕažy. „Wēnta ŕama je mi prajiŕa. To dobre džēczō tak pŕlacasche. Wona Miklawŕŕa bōle lubuje hacž ŕtarŕeju. Szlowo po ŕlowje mi wupowjeda, kaŕ je jeje nan na Twoje pŕŕečželne ŕlowa lēdy pōŕluchaŕ a ſkōncžnje hordže prajiŕ: Nō, nēt wōŕtajcže mje na pōkoj, ŕuŕŕodže, wotcžinčže Waŕŕu wēž w cžichim, mōj mamoj wobaj wotdžerženje. Marŕŕa je ŕo pōdla wuŕmēwowaŕa a mjelcžo ſ porŕtami na blidže bubnowaŕa. To tola mjenuju hordosčž! A wonaj ŕo bjeŕady jow njebyŕŕtaj trjebaŕoj haŕnbowacž, a pŕŕihotowaŕa ŕym wēŕeže wŕŕo, kaž mōže ŕo jeno žadacž.“ Mērcžin bēŕŕe jej pōŕmēwajo pŕŕipōŕluchaŕ. „Widžisch Wōrta“, rjekny, „Ty ŕo tež hordosčže wōŕtajcž nje-mōžeŕŕ, wuhotowanje kwaŕa je Cži tola bliŕto ſchlo.“ „Wŕŕo, ſchtož ŕo ŕlucŕa!“ wotmolwi Wōrta kuŕ ſamolena, bōrŕy paŕ ŕo ſaŕo ſhrabawŕŕi pōtracžowasche: „Marŕŕa je na wŕŕēm wina, je Sandrija naŕŕežumala. Njeje to bjeŕbōžnje, ŕwojeho jenicžkeho ŕyna tak ſaprēcž? Pŕŕetōž njebudžische Wēnta nad tym wobŕtala, njebudžichu dženŕa tež Wēntu na kwaŕ pŕŕeproŕyli. A pola Marŕŕe njeje jeno hordosčž: Pŕŕetōž po prawym wŕŕaŕ je wjeŕela, ſo je Miklawŕŕa na tajke waŕŕnje wotbyla, a ŕwoje pŕŕečža dozpiŕa. Wola Marŕŕe je ſawisčž, hnēw a pŕŕekorny duch, wona njechasche Wēnz tyŕe ſbože pōpŕŕečž.“ „Nēt paŕ njech je doŕčž“, rjekny Mērcžin, „ja mam ſa to, mōj mamoj pŕŕicžinu k žyle hinaŕŕim rosmłowam. Pōmyŕl na loŕŕŕe lēto!“ Wōrta hnuta ſ hłowu ŕwony, — jejna mjehka wutroba bē ŕo ryhle k bratrowym myŕlam pŕŕiwobrocžila. Tōn pōtracžesche: „Pōmyŕl, kaŕ tu dženŕa pŕŕed lētom ŕedžachmy, na najhluŕŕŕo ŕrudženi a roŕbicži; na najnuŕniŕŕim nam pōbrachowasche a nje-mējachmy žanu druhu myŕlicžku, hacž jenicžžy tu, kaŕ by nam k pomhanju bylo. A kaŕ ŕo potom je žalōŕčžu a prōžu do džēla dachmy, pēŕ a njerjad ſ pola ŕrumowacž, a kaŕ mje to cžēžke džēlo pōcžikny, a ja dyrbjach ŕo lehnyčž a tajki cžaf cžēžkōhory ležecž. My w naŕŕej ſtyŕknoŕčži dwēlowachmy, pŕŕetōž my njewjedžachmy, kaŕ derje tōn Knjes ſ nami mēnjeŕŕe, a ſo dyrbjesche ſe wŕŕitkeho tajkeho njeŕboža naŕŕe ſbožo cžim ryhliŕŕo wuroŕčž. A tak je ŕo dopjelniŕo, ſchtož tehdy na dnju naŕŕeje najwjetŕŕeje ŕtarosčže jow w mojim ſchazŕaŕŕicžiku wotewriŕ“, — Mērcžin wŕa maŕu, do lože ſwjajanu knižku k ruzy a cžitasche: „Sa chžu moje hnadne ŕlowo nad wami wobtwjerdžicž: pŕŕetōž ja derje wēm, kajte myŕle ŕebi wo waŕ myŕlu, praji tōn Knjes: Myŕle mēra a niz njeſboža, ſo bych wam daŕ tōn kōnz, na kotryž woczakujecže. Wby budžecže ŕo ke mni wolacž, a ja chžu waŕ wuŕŕlyŕŕečž; wy budžecže mje pytacž a mje namaŕacž. Sa chžu waŕŕe jaŕtwo wobrocžicž; pŕŕetōž ŕlowo teho Knjeŕa je prawe, a ſchtož wōn ŕlubi, to wōn wēŕeže džerži. Pŕŕetōž hdžž wōn rjeknje, ſtanje ŕo; a hdžž wōn roŕkaže, ſteji hižo.“ — „Hdy by ŕo w nuŕy tak loŕto

wěrko, so je Bóh prawy a wěrny, cžeho dla dawa wón telko flubjenjom? Wěrlich prawje, dha tež to wuczafasch, ale husto cžezko došč. Pšchetož pomoz so niz jeno njedniji, ale husto so jesda, jako by wschitko flubjenju napscheczimo schlo. Tehdy pomysl: To je Boži pucz, swoje flowo dopjelnicz, wón pschezo snaschecznje dže. Wón najprjódzy w snutskownym pomha, so by swonkowna pomoz prawje trjebana, sbóžna a tak nadwójna byla.

Bože flowo dyrbi wostacž;
Schtož nam Bóh sam flubil je,
Dyrbi tola sawěscže
Sswoje dopjelnjenje dostacž.
Bohu budž wscho sdownerjane,
Semu wschitko móžno je,
Seno niz, so flubjenje
Wostajicž mohł njedžeržane.

Měrczin položi knižku na bok a rjekny potom, styknjenej ruzy na klin položo, i hnutym hlozom: „Wórta, hdyž wopomnju, fajte dobroty je tón Knjes mi na moje krótkie cžerpjenje póbłal, dha dyrbiu i Salubom prajicž: Sa njejšym dostojny wschitkeje twojeje šmilnosče a šwěrnosče, kotruž mi, twojemu wotročkeji, by wopofasal; pschetož ja běch drje husto šlaby a šym dwělowal, a budžich wjazny downerjenja k lubemu Bohu w njebješach mēčž dyrbjal. Hdyž šebi tu hodžinu psched wocži stajam, hdžež tak hubjenje se mnu džěšče, a ja tam na ložu ležach a myšlach: Ty dyrbišch w nusy a starosčzi na dolhim khoroložu ležecž, a hdyž by njebohi, schto budže i Wórtu, schto i Leńku, i teho wboheho džěšča? komu šnadž do ruki padnje? a hišcže wjazny tajlich myšlow. Al strach a horzota pschezo pschibjeraschtaj a stupaschtaj pschezo bóle k wutrobje, a ja móžach lědy dychacž. W tym woczynichu so durje — o ja mohł so i hańbu sacžerwjenicž, luby Bóh pschiwjedže mi jako poškoła, runje wot njeho póbłaneho — Miklawšcha. Hižo jako jeho šwěrne woblicžo widžach, bě mi to trošcht, a nětk mje wón postrowi. šapschimny moju ruku a rjekny i cžoplej wutrobu: Budychčez nano, haj šym Waš dolho hižo jako nana lubowal, a nětk scže sestarili a wopšlabnyli, ja čžu Wasche džělo wobstaracž, ja šym strowy a pschi mozach. Haj, njech šym Wasch šym, a njech je Leńka moja žona. — Sa i woprědka myšlach, so je to šón, a prajach: Miklawšcho, teho mohł so tola kacž, Ty pschińdžesch jow tak prawje do khdobny. — Kajke šle mješwocže tehdy scžini a rjekny: Sa mēnjach, Wy mje šěpje šnajecže; schtož šym ja šebi ras pschemyšlił, to šteji kručže; ja šym Leńzy hižo dobrny, jako bě wona 14 lět stara, a ja móžu rjez, moje smyšlenje pscheczimo nej njejšym ženje pscheměnil. Nima Leńka žane šemške kubla, dha mam je ja; ja mam ja to, to so derje hodži. Al hdyž budu njebješeho žohnowanja džělomny, kotrež nad Waschim domom wotpoczjuje, dha šym i tym derje špokojom. Tak dawajmoj a hječmoj wobaj a wuměńmoj naju kubla. Leńka je moje žiwjenje a moje šbože. — W tym wustupi Leńka i kucžika, wón poda jej ruku a pohlada tak wutrobnje na nju, mi šylšy i woczow bēžachy, ja šapschimnych jeho ruku a prajach: To njejšym myšlił, so budže luby Bóh mje hišcže tak šbožowneho scžinicž a mi tajkeho lubeho a droheho šyna wobradžicž. Wy wschitžy tšjo plakachny, a ja wuprošych žohnowanje teho Knjesa na naš dele; a tón Knjes je mje wuššlyšchal, wón ženje šwoju hnadnu ruku wot naš njesčehnje a šbože našchich wutrobom kasycž njebudže. Al nětk, Wórta, hdyž je tón Knjes naš tak šbožownych scžinił, bychmoj tola prawje hjesbóžnaj byłoj, mohlo naju to hišcže rudžicž, so na kwaš prošchenaj njejšmoj. Kala-li Cže Tvoja šranjena hordosčž, dha pomysl, to je tón kol w cžěle, so by kóždy džěń šwoju wobcžeznosčž mēla, a daj namaj šedžbowacž, so nješcheczal namaj k hłowje njesrosčže.“ — Měrczin

hišcže wjazny rēcžesche a bě Wórtu bórny žyle šmērowal. Tak šedžešchtaj nětko je špokojnej wutrobu w hromadže, mjes tym so kwašna hudžba lobrka pola Kofakež klicžesche.

(Pšchichodnje dale.)

Wschelake i bliska a i daloka.

— Město žyrkwinskeho wučerja w Malešezach je so wupišalo, došelž je so knjes kantor Keřk do Bukez wustwolil. Wopišma wo tele město maja so hacž do šapocžatka septembra knjesej schulskemu radžicželej Schūžy w Budyšchinje pschipóbłacž.

— Njedželu 30. augusta šmēje so žyrkwinska wšitazija w Budyšchinku psches knjesa wyschšeho žyrkwinskeho radžicžela Meiera.

— W Sprejzach šmēje so pschichodnu njedželu 23. t. m. mišionški šwjedžen. Ššerbška Boža šlužba šapocžnje so w 2 hodž. a němšta w 1/4 hodž.

— Žnjomy džakny šwjedžen šwječimny w tutych njedželach. Bóh tón Knjes je nam bohate žně wobradžil. Duž wopofažmy šwój džak tež i woporom. Wón je wschelaki šmilny škuff, kotryž wo šobucžucže prošy. Pšchinješmy tež žnjomy džakny wopor, so by nam junu placžilo Knjesowe flowo: „Schtož scže wy cžinili jenemu mjes tymi mojimi najmješšchimi bratrami, to scže wy mi cžinili.“

— Hdyž hakle psched krótkim šlyšchachny je šrudnej wutrobu wo nješbožach na želešny, je so šańdženu njedželu šašo tajke šrudne nješbože štalo pola štajije Rotentkirchen w blisšosčzi Žwitowa. Wjēšeli bēchu so do cžaha šhdnyli a lědy bēchu je štajije wujēli, duž cžah i kolijow wujēdže a po hacženju so dele šwjesy. Ššjo buchy hnydom morjeni a jich wjele lohko a cžezko šranjenny. Šute šrudne nješbože nam pschimoła: „Schto wē mój kónž, wón šnadž je blisšo.“

— Nowa, dotal nješnata khorosčž je mjes džělacžerjemi w podkoptach pola rēki Ruhr wudyrila. Wacžkowa khorosčž wona rēka a je jara natškowaza. Wacžka do cžěla pschińdže a cžlowjek pschi tym šlabnje, pschetož krej so šhubi, so cžlowjek škóncžnje na šlabosčž wumrje. Wot 190,000 džělacžerjom je hižo psches 50,000 šthoriko. Šwulke hubjenštwó je psches tu khorosčž nastalo mjes khdymy džělacžerjemi a štat dyrbi ruku posčicžicž, so by so wbohim ludžom pomhālo. Pšchetož tole nješbože nicžo mješšche njeje hacž powo- dženje, kotrež je Ššlesštku potrečhilo.

— W Zabrze je so žadny podawš mēł. Tam štupi žona wot 103 lět jako šwēdk psched šud. Štara macžerka hišcže dobrny šacžišcž cžinjesch. Wona praji, so je w lēcže 1800 ro- džena a so móže so derje dopomnicž na pschecžehjenje Franzow- škich psches našch wóžny kraj w lēcže 1812 a 1813, tak šu woni hriby pytajo psches našche lēšy khdžili. Štara žona je něhdže 50 lět i wudowu a je hewal cžika a pschi štrowym rošumje. Wocži štej hišcže tak dobrej, so nawocži njetreba. Še mšchi wona hišcže 25 mješšchinow daloko khdžili. Wona bydli pola šwojeho šyna, kotryž je tež hižo šchēdžiwž.

K rošpominanju.

Šchlowroncžki špēwaju tež pschi šamrōčženym njeby.

* * *

Koštorhacž ma so rola, jeli dyrbi plody pschinješč.

Dalšche dobrowólne dary ja wbohe armeniške šyroty.

Žnjomy džakny wopor N. N. i R. 10 hr.

W mjenje wobohich šyrotow wutrobny džak

Gólcž, redaktor.